

Ἡρὸς δεξιὰ τῆς εἰκόνης βλέπετε τὸ κέρας, τὸ ἀρχαιότατον εἶδος σάλπιγγος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὅχι μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἰουδαῖοι εἰς τὰς μάχας των καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς των, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες, ὡς ἀναφέρει ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον)

Ὁ Βέρτος συνέσφιγξε τοὺς δόντας, ἵνα μὴ δώσῃ ἀπάντησιν.

«Ἐκλεψες καὶ κάποιου ἀρχοντόπουλου βούχα» προσέθηκέν ὁ Χονδρο-Γεώργης παρατηρῶν αὐτὸν, «πῶς δὲν ἔκλεβες καὶ παπούτσι γιὰ νὰ μὴν ἦσαι ξυπόλυτος;»

Ὁ Βέρτος ἐσιώπα ἔτι, σκεπτόμενος

«Ἄν ἀποκριθῶ εἰς τὸν κακὸν τοῦτον ἄνθρωπον θὰ ἐνοήσῃ ὅτι δέν το ἔκαμα ἐγώ.»

Ὁ ἥλιος εἶχε πλέον δύσει, καταλείπων ἀργυροῦν μόνον φῶς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς λειμῶνας· τὸ ὥχρον καὶ μακρὸν λυκαυγὲς τῆς Ἀγγλίας εἶχε κατέλθει εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Βέρτος ἦτο κάτωχρος, ἐπειὶ πολὺ, καὶ ἡ καρδιά του ἔπαλλε σφοδρῶς ἀλλ' ὅμως κατῴρθωσε νὰ βαδίσῃ, ἂν καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ σκοντάπτων ὁλονὸν διότι δὲν κατεδέχετο νὰ ἀποκάμῃ ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου τούτου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἡ φαντασία του συνέδεε μετὰ τοῦ Νέρωνος καὶ πάντων τῶν ἄλλων τυράννων καὶ φοδῆτρων, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε ποτε ἀναγνώσει, καὶ ὅστις τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐγίνετο μεγαλείτερος καὶ ὅσον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καθίσταντο σκοτεινότεροι.

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς γυμνοὺς τοῦ πόδας ἡ ὁδὸς ἦτο διὰ μέσου χλόης καὶ καταφύτων λειμῶνων, ἀλλὰ μὴ ὅλα ταῦτα ἐχώλαινε τόσον, ὥστε ὁ φύλαξ πολλάκις τὸν κατηράσθη.

Τέλος ἐφθασαν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἱστάμενον, χαμηλὸν οἶκημα μὲ στέγην λοξὴν ἐσκεπασμένην μὲ καλάμους καὶ φύλλα καὶ ἔχον παραθύρα κιγκλιωτά, εἰς ἐν τῶν ὁποίων ἐσπινθηροδόλαι λύχνος.

Ὅταν ἠκούσθη τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Χονδρο Γεώργη ἐξῆλθεν ἔξω μία γυνὴ μὲ παιδιὰ τινά.

«Κύριε ἐλέησον!» ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του — «Ποῖος εἶν' αὐτὸς καλὲ μου Γεώργη;»

«Ἐνα παιδί τοῦ Ράδλει» ἐγρύλλισεν ὁ Χονδρο-Γεώργης «ἐν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καταραμένα παιδιὰ, μὲ παγιδευμένο πουλὶ στὸ χεῖρι του.»

«Καλὲ τί λές!» ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του, ἐνῷ τὰ μικρά της τέκνα ἤρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ κραυγάζουν ἐκ χαρᾶς.

«Τί θὰ τὸν κάνης, πατέρη;» εἶπε τὸ μεγαλείτερον αὐτῶν.

«Θὰ τὸν κλείσω μέσ'» τὸ κοττέτσι ἀπόψε, καὶ αὐριο πρῶι πρῶι θὰ τὸν πάω τοῦ σῖρ Ἑρρίκου. Παρμερίστε σεῖς μικροὶ νὰ τὸν χώσω μέσα.»

Ὁ Βέρτος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκούτταξε τὸν Χονδρο-Γεώργη σταθερῶς εἰς τὸ πρόσωπον.

«Ἐχεις λάθος,» εἶπε μὲ ἀδύνατον μὲν ἀλλὰ σταθερὰν φωνὴν «Δὲν εἶχα τίποτε νὰ κάμω μὲ τὸν φασιανὸν τοῦτον. Εἶμαι ὁ κόμης Ἀβιλλιώνης.»

«Γιὰ σιώπα, ἡ θὰ σὲ πνίξω!» ἐμουρμούριζεν ὁ Χονδρο-Γεώργης παράφορος ἐξ ὀργῆς, ἐξ αἰτίας τῆς αἰσθητικῆς, ὡς ἐνόμιζε, τοῦ μικροῦ Ράδλει, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρπάζει τὸν μικρὸν κόμητα καὶ τὸν ὠθεῖ ἐντὸς τοῦ ὀρνιθῶνος, τὴν θύραν τοῦ ὁποῖου ἐκράται ἀνοικτὴν μὲ μεγάλην προθυμίαν ἡ μεγαλειτέρα του κόρη.

«Θὰ περάσης καλλίτερα ἀπόψε ἐδῶ παρὰ αὐριο βράδυ, ἐκεῖ ποὺ ξέρεις,» εἶπεν εἰς τὸν Βέρτον κυλίων αὐτὸν ἐπάνω εἰς μίαν δέσμην ἀχύρων. Ἐπειτα ἐξῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε μὲ πολλὴν θόρυβον τὴν θύραν, τὴν ἐμανδάλωσεν ἔξωθεν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Βέρτος ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου πνιγμένος ὑπὸ λυγμῶν· οἱ πληγωμένοι του πόδες ἔσταζον αἷμα, ὁλόκληρόν του τὸ σῶμα ἐπόνει ὡς μία πληγὴ, ἦτο ζαλισμένος καὶ σχεδὸν λιπόθυμος ἐκ πείνης. «Ἀχ!» ἐσκέφθη, «ἂν ἦναι τόσον δύσκολον νὰ ζῇ τις εἰς τὸν κόσμον, πῶς κατορθώνουν μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ φθάσουν σχεδὸν εἰς τὰ ἑκατὸν ἔτη;» Τόσον δὲ τρομερὰ ἐφαίνετο εἰς τὸν μικρὸν ὀκταετῆ νοῦν του ἡ ἰδέα αὕτη, ὥστε μόνῃ ἡ σκέψις ὅτι ἡδύνατο νὰ ζήσῃ πολλὰ ἔτη τὸν ἔκαμε νὰ ἀναλυθῇ πάλιν εἰς δάκρυα.

Ἡμίσεια ὥρα ἴσως εἶχε παρέλθει, ὅτε ἠκούσθη φωνὴ γυναικεῖα εἰς τὸ μικρὸν τετράγωνον παράθυρον τοῦ ὀρνιθῶνος, λέγουσα ἡσύχως — «Νὰ, παιδί μου φωμί καὶ νερό, καὶ σοῦφερα καὶ ὀλίγο γάλα καὶ τυρί, μόνον νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου.»

Ὁ Βέρτος μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ἀχύρων, καὶ ἔλαβε τὸ ποτήριον γάλακτος, τὸ ὁποῖον παχεῖά τις ἐρουθρά χεῖρ τῷ προσέφερε διὰ μέσου τῆς μικρᾶς θυρίδος, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐφεγγε κληρὶον ἀναμμένον.

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ὁ μικρὸς κόμης «Ἀλλὰ κυρία, δὲν ἐφόνευσα ἐγὼ τὸν φασιανὸν καὶ εἶμαι πράγματι ὁ κόμης Ἀβιλλιώνης.»

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀπῆλθεν ἵνα εὕρῃ τὸν σύζυγόν της. «Νὰ σοῦ πῶ, Γεώργη» τῷ εἶπε μὲ δειλίαν τινά «εἶσαι καὶ καλὰ βέβαιος, ὅτι αὐτὸ εἶναι τοῦ Ράδλει παιδί; Ἀπὸ τὴν ὄψι καὶ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν φαίνεται νὰ ἦναι ἀρχοντόπουλο, καὶ λέει πῶς τέτοιος εἶναι.»

Ἐξαφθεῖς ὁ Χονδρο-Γεώργης ἤρχισε νὰ τὴν ὑδρίζῃ.
«Ἐυπόλυτο ἀρχοντόπουλο! Ποῦ ἀκούσθηκε αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα;» ἀπεκρίθη περιγελῶν αὐτήν. «Ἀνόητη,
κουτοκέφαλή! Εἰν' αὐτὸς ὁ χλωμοπρόσωπος Ράδλεϋ,
ὅπου μᾶς ἔχει κλέψει χίλιαι φοραὶς, μόνο ποῦ δὲν ἤμ-
πόρεσα ποτὲ νὰ τὸν πιάσω.»

Ἡ καλὴ οἰκοδόμοισινα ἀνέλαβε πάλιν τὸ πλέξιμόν
της καὶ δὲν εἶπε πλέον τίποτε, διότι εἴξεν, ὅτι ἐ-
νίστε εἰς τὰς τοιαύτας συζητήσεις ὁ Χονδρο-Γεώργης
ὕπεσθ' ἔριζε τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ τὴν κανάταν, ἣ
μὲ τὴν πυράγραν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρὸς κόμης εἰς τὸν ὀρνιθῶνα
ἦτο τόσο πεινασμένος, ὥστε ἔπινε τὸ γάλα καὶ ἔ-
τρωγε τὸν ἄρτον καὶ τὸν τυρόν. Ἀμφότερα ἦσαν
σκληρότερα παρ' ὅτι εἶχε ποτε γευθῇ· ἐδοκίμαζεν ὁ-
μως τώρα τὴν πείναν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε θαν-
μάσει εἰς τὸν χωρικὸν ὅστις ἔτρωγε μὲ τὴν ὄρεξιν
τὸ ὠμὸν γογγύλιον, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχε συμβῇ καὶ
κατὰ τὸ ὅποιον τῷ ἔδωκεν ἔτι περισσοτέραν διάθεσιν
διὰ φαγητόν. (ἀκολουθεῖ.)

Τὸ τυραννούμενον πουλί.

(ὑπὸ Α. ΜΑΡΤΖΩΚΗ.)

Εἰς ἓνα παιδί.

Γιατὶ τ' ἀδῶο πετούμενο
Τὸ σέρνεις, τὸ παιδεύεις;
Ὡ, κάνεις κρῖμα καὶ ἄδικο.
Ὅπου τὸ τυραννεύεις.

Γιὰ κῦττα τὸ κακόμοιρο,
Ἰδὲς πῶς λαχανιάζει!
Ἄκουσε τὴν καρδούλα του
Πῶς δέρνει καὶ σπαράζει!

Ἐκεῖνο τὸ 'ματάκι του,
Π' ἀνοίγει καὶ σφαλίζει,
Τριγύρω λὲς καὶ ὑγραίνεται,
Θαρρεῖς ὅπως δακρύζει.

Ἄν εἶχε γλῶσσαν ἀνθρώπινη,
Λαλιὰ γιὰ νὰ λαλήσῃ,
Ἄν ἤμπορεῖς ἂν ἤξευρε
Νὰ πῇ καὶ νὰ 'μιλήσῃ,

«Τί σῶκαμα — θὰ σῶλεγε —
Παιδί μου, τὸ καυμένο,
Γιὰ νὰ μὲ τρέχῃς ἄπονα
Μὲ μὴ κλωνὰ δεμένο;

Ποὺλὶ ἂν ἦμ', αἰσθάνομαι
Τὸν πόνο 'σάν καὶ ἐσένα.
Τί 'θελε 'πῇς ἂν ἔπασχες
Κ' ἐσὺ ὥσαν ἐμένα;

Ἄχ, λῦσέ με, λυπήσου με.
Δέν σου πονεῖ ἡ ψυχὴ σου;
Μάνα καὶ ἐμὲ καὶ ἐγέννησε,
Ὡσάν τὴν ἐδική σου.

Ἐχουσε τὴ μανούλα τους
Καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια.
Κ' ἡ μάνα μου καὶ ἀνάδρεψε
Μὲ χεῖρα καὶ φιλάκια.»

Ἀλήθεια· καὶ ἀνυπόμονη
Τώρα καὶ ἀναζητᾷ.
Πετᾷ, πηγαίνει, ἔρχεται,
Κλαδί, κλαδί πηδαί.

Τὴ δύστυχ' ἂν τὴν ἄκουες
Πόσο πικρὰ στενάζει.
Μὲ τί λογγὴς παράπονο
Μιλεῖ καὶ μοῦ φωνάζει!

Τί πόνο ἡ μανούλα σου
Θὰ εἶχε 'ς τὴν καρδιάν της,
Ἄν σ' ἔχανε, παιδάκι μου,
Ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της!

Πόσο πικρὰ θὰ 'στενάζε,
Καὶ πόσο θὰ θρηνοῦσε,
Μὲ τί φωναὶς θὰ σ' ἔκραζε,
Καὶ θα σ' ἀναζητοῦσε!

Ὡ λῦσέ με τὸ δύστυχο,
Κόψε μου τὰ δεσμά μου.
Λευθέρωσε τὸ σκλάβο σου,
Νὰ τρέξῃ 'ς τὴ φωλιὰ του.
(Ἐκ τῆς Κυψέλης Ζακύνθου.)

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Τὰ περισσότερα μεγάλα κτίρια τοῦ κόσμου εἶναι
κατεσκευασμένα ὥστε νὰ κάμνουν ἐπίδειξιν ἐκ τοῦ
πλησίον, ἀλλ' ὁ Παρθενών, ὁ ναὸς τῆς Παλλάδος
Ἀθηνᾶς, ἐκτίσθη μὲ σκοπὸν νὰ κάμνῃ μεγαλοπρεπῇ
ἐπίδειξιν ἐπίσης μακρόθεν. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος,
διὰ τὸν ὅποιον ἂν σταθῇ τις εἰς ὅποιονδήποτε μέρος
τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κυττάξῃ πρὸς τὴν
πόλιν, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εὐθὺς θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν
του, εἶναι ὁ ὠραίος ἐκεῖνος ναὸς, ἐστημένος ὑψηλὰ
ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· θὰ παρατηρήσῃ μάλιστα ὅτι
ὅσον περισσότερον ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτὸν, τόσο
φαίνεται μεγαλοπρεπέστερος ὁ Παρθενών, ὡς πρὸς τὴν
Ἀκρόπολιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στέκει, διότι αὐτὴ ἐπὶ τέ-
λους μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόφους τῶν
Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὁ ναὸς ἐξέχει πάντοτε μεγαλοπρεπῆς.
Ἄλλ' ὁ Παρθενών δὲν κάμνει μακρόθεν μόνον ἐ-